

14. kapitola

Následující tři hodiny jsem strávil nepřetržitým chatováním, otvíral jsem jednu za druhou zprávy, které mi doslova zasypaly anonymní schránku. Dopisy od pochybovačů a zvědavců jsem ještě mohl hodit stranou, nicméně vážným zájemcům bylo potřeba hned odpovědět a domluvit logistické detaily celé akce. A vypadalo to na vskutku velkolepou akci. Už teď čítal seznam adeptů na zasvěcení bohyni asi sto padesát hráčů a neustále se rozrůstal. Když mi téměř současně přišly zprávy od dvou prvoligových klanů, soustřeďujících vtažené hráče, došlo mi, že mi situace začíná přerůstat přes hlavu.

Vyčerpaně jsem odsunul virtuální klávesnici a už poněkolkáté jsem se pokusil opřít v neexistujícím křesle. Tak tak jsem na rozvrzané stoličce udržel balanc.

V hlavě mi zazněl tichý hlas hradu: „*Pane, dovolil jsem si dát stranou 29 UJ. Smím vám nabídnout výměnu tohoto ubohého zařízení, které bylo nedopatřením označeno za židli, za ergonomické šestipolohové křeslo s opěrkou na nohy a možností transformace na jednomístné lůžko pro osobu menšího vzrůstu?*“

Co to ten hrad mlel o tom, že ho osekali o veškeré emoce? Kde se potom bere tolik zlomyslnosti v jeho hlase? Z výchovného hlediska bych samozřejmě měl odmítnout a stoicky snášet všechny nesnáze a útrapy, moje duše si ovšem žádala pohodlí.

„Ukecals mě, pokušiteli. Sem s ním.“

„*Jakou si přejete barvu?*“

„Fialovou.“

„*Z jakého materiálu mají být potahy?*“

„Ty vole! Třeba semiš!“ začal jsem už trochu pění a přestával se soustředit, což se negativně projevovalo na úspěšnosti mého boje se stoličkou. Proč má proboha každou nohu jinak dlouhou?!

„*Nejbližším ekvivalentem v Jiném světě bude kůže písečné ještěrky. To však bohužel zvýší cenu objed...*“

„Naval křeslo!“ nevydržel jsem a obořil se na hrad.

Plesk a přede mnou se objevil zázrak designérského umu ve středověkém technickém provedení. S radostným výkřikem jsem zaplul do semišových polštářků a zasténal blahem.

„Dobrá práce, hrade! Za tohle ti uděluju vlastní jméno, budu ti říkat Jamesi! Taky ti dovoluju použít jedno procento z vygenerovaných jednotek na tvé vlastní potřeby pod podmínkou, že tvoje aktivity nepoškodí mě ani funkčnost hradu. Dej si třeba na věž zlatou korouhvičku, vymysli si nějaký pěkný kování na mříže, to je jedno, nechám to na tobě.“

Hrad se odmlčel na celou minutu, načez přerývaným a třesoucím se hlasem pronesl: „*Děkuji vám, pane! Nemáte ani ponětí, co jste pro mě prá- vě udělal... Děkuji...*“

„Není zač, Jamesi. Neměli bysme to zapít čajíkem s citrónkem? A nějaký sušenky by k tomu nebyly? Jak to tady vlastně máme s jídlem?“

Hrad odpověděl tragickým tónem, plným upřímné lítosti: „*Status kuchyňského bloku je oranžový. Příprava jídel o míře složitosti přesahující 80 jednotek není možná. Zásadní problém je ovšem jinde: Na hradě není vůbec žádný personál a já bohužel nemám přístup k interfacu kuchyně. Doporučuji najmout jedenáct rozumných bytostí, které by udržely komplex ve stavu alespoň minimální obyvatelnosti.*“

A sakra, zase výdaje. Nicméně je to nutnost. Přestože na sobě hrad do jisté míry pracuje sám, zaměstnance potřebuju. Pět minut vrtání se v nastavení a místností se rozeznělo několik hlasů. Jako první jsem najal tři rozkošné lidské pokojské s náhodně vygenerovanými vlastnostmi, bude to tak zábavnější. Je fakt, že jsem úplně nepochopil, proč sympatická krasotinka vyjde na pět stovek měsíčně, zatímco stará matrona na dvě, když jejich funkčnost je naprosto totožná... Hlavně aby se Táňa nedozvěděla, že jsem měl na výběr, ještě by mohla chtít, abych ty svoje modelky vyměnil za úslužné babičky.